

Duben 2011

1 Obsah

Úvodní slovo.....	2
Z pastýřského listu.....	3
Rozhovor	4
Příspěvky ze života farnosti	
Setkání Taize	6
Adorační den.....	7
Tříkrálová sbírka.....	7
Mládež, budoucí jádro farnosti.....	8
Kurz pro spolupracovníky ve farnosti	8
Výchova dětí pod vlivem médií.....	9
Ples 2011.....	9
Farní karneval	11
Pout' po stopách Anežky Přemyslovny	11
Zamyšlení nad besedou	15
Školení pro kněze na Velehradě.....	16
Biblické postavičky.....	17
Pochod pro život	20
Ze života farnosti	
Hospodaření v roce 2010.....	21
Pozvánky.....	22
Svátosti a svátostiny.....	23

Jak velkou radost udělá dítěti krásně zabalený dárek. Jeho ruce se sápo po obalu, ještě ani zcela nedořeklo ono kouzelné slovíčko a už dárek rozbaluje, celé netrpělivé dychtí po tom znát obsah lásky daru, třeba od svých rodičů. Křest je pro mnohé z nás velkým darem, který jsme přijali už kdysi dávno a přesto ještě nebyl otevřen. Máme dárek, balíček, ale nepoznáme dar, který obsahuje: nevíme, že jsme bohatí; nevíme, že je třeba děkovat; nevíme, že se máme radovat, jenom proto, že jsme dar neotevřeli. Jsme dětmi Božími, ale nevíme o tom.

Vyrůstají pokřtění lidé, kteří přijali tuto svátost jen jako pouhou nutnost, pro možnost mít první svaté přijímání, jednou svatbu a později snad i pohřeb v katolickém kostele. Nepoznali nikdy bohatství této svátosti, neboť ji redukovali na jakési křesťanské minimum. Dostali dar, ale nenalezli v sobě touhu po jeho rozbalení, odkrytí a poznání skutečného obdarování. U dětí by nás to mrzelo a bylo by nám divné, kdyby nechtěly rozbalit dárek, který jsme jim darovali, dalekosáhle bychom je učili zacházet s novou věcí, až by pochopily její význam a smysl. Vydrželi bychom tak dlouho, až by jejich tváře vykouzly úsměv značící radost z obdarování.

Křest dítěte, pravda, oslavíme s celou rodinou, ale když dítě roste, dokážeme mu osvětlit význam tohoto obdarování? Oslava již dávno skončila a je zapomenuta, ale dar zůstává, ten nekončí s úklidem po rodinné sešlosti strýčků a tetiček. To nejdůležitější je vtisknuto tak hluboko v nitru člověka, že jej nic nedokáže smazat.

Oživme tedy vědomí velikosti Božího obdarování, které jsme sice přijali již kdysi dávno, ale přesto zůstává tím nejdůležitějším, co nám rodiče mohli dát - účast na životě nejen zde na této zemi, ale jednou i ve štěstí a kráse samotné Boží blízkosti.

Možná již trochu chápeme slova Řehoře Naziánského: **Křest** je nejkrásnějším a nejvelkolepějším z Božích darů ... **Nazýváme ho** darem, milostí, pomazáním, osvícením, šatem nesmrtelnosti, obmytím znovuzrození, pečetí **a vším, co je nejcennější**. *Dar*, protože je dán těm, kteří nic nepřinášejí; *milost*, protože je udělován i viníkům; *křest*, protože hřích je pohřben do vody; *pomazání*, protože je svatý a královský (taková jsou ti, kdo jsou pomazáni); *osvícení*, protože je oslnivým světlem; *šat*, protože zakrývá naši hanbu; *obmytí*, protože nás umývá; *pečeť*, protože nás chrání a je znamením Boží svrchovanosti.

Přeji Vám radost nad rozbalováním tohoto nejdůležitějšího životního daru

Váš otec Pavel

Několik impulsů z pastýřského listu našeho biskupa otce Vojtěcha:

Milí přátelé, co udělat pro to, abychom o velikonoční vigilií byli s plným vědomím schopni obnovit své křestní vyznání? Možná začít tím, že najdeme svou křestní svíci a každý den ji zapálíme, abychom se u ní pomodlili. Jistě nám přiblíží Krista. V modlitbě můžeme také objevit její duchovní symboliku, aby se nám stala blízkou. A věřím, že když si ji potom přinesete na velikonoční vigilií do kostela, bude jiná. A tím nemám na mysli fakt, že bude kratší. Kdo křestní svíci nenajde, ať si pořídí jinou.

A co byste řekli nápadu dát si do bytu kropenku, aby nám, tak jako v kostele, připomínala náš křest? A vždycky, když se budeme svěcenou vodou žehnat, říct třeba: Já, Petr, jsem byl pokřtěn ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

A vy, rodiče a prarodiče, víte, kde jsou uloženy křestní roušky vašich dětí nebo vnoučat? Co kdybyste jim pomohli přiblížit jejich význam?

A ještě jeden námět: Proč se nevypravit na pouť do kostela svého křtu?

Přijďte prosím prožít Velikonoce do kostela. Tím myslím prožít obřady Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a velikonoční vigilie, které tvoří jeden celek, jednu bohoslužbu. To není příprava na Velikonoce, ale všechno je to součástí jediného velkého svátku Velikonoc. Pozvěte k jejich oslavě také své děti jakkoli staré, pozvěte ty, jimž jste za kmotry, pozvěte své známé, své sousedy, kteří jsou jen pokřtěni a znají pouze půlnoční bohoslužbu o Vánocích. A vy, děti, malé i velké, pozvěte své kmotry k účasti na velikonočním třídní a celý půst se za ně modlete. A modlete se i za všechny, které ke společnému prožití Velikonoc oslovíte.

Milé sestry a bratři, nakonec ještě jedna prosba: Během postní doby přijměte svátost smíření, abyste mohli s čistým srdcem prožít jedinečnost svého křtu.

V rámci letošního adoračního dne 8. ledna jsme měli možnost přivítat v naší farnosti otce Karla Satoriu. Jeho návštěvu doplňujeme krátkým rozhovorem.

Během adoračního dne jste se nám představil jako mnich. Zdá se mi, že Vaše zkušenost z kláštera, jakožto místa blízkého kontaktu s Bohem, je na Vás patrná. Jak vnímáte vy jako mnich, když vyjdete z tohoto prostředí, něs ze světa vně.

Je na nás patrná nějaká stopa světa?

Zde by se hodil připomenout vztah klášter-svět. Samozřejmě, vstupem do kláštera nejde o jakoukoli formu útěku, schování se, či pohrdání světem. Bylo by absurdní, kdyby ti, co uvěřili, že „Bůh tak **miloval svět**, že dal svého Syna...“, zaujali jiný postoj, než ten, který je posilá. Klášter, to je mimo jiné poodstoupení, které vždy pomáhá lépe vidět, poznat a mít rád. Na otázku tedy odpovídám: je dobré

pohlídat si, aby člověk na ten krásný svět nebyl příliš nalepen.

Myslíte si, že dnešní lidé rozumí úloze klášterů?

Záleží na tom, které lidi máte na mysli. Jestli ty, kteří jsou uvnitř, nebo vně kláštera. Opravdu existují fatální omyly. Tak jako se může stát, že své úloze neporozumějí manželé, tak může být mimo pochopení své pravé úlohy mnich, kněz, biskup a dějiny znají i papeže totálně mimo mísu. Službou mnicha je pronikání do tajemství křesťanského povolání. Modlitbou a prací hledat, jak nořit svůj život do Života. Ježíš představuje svou misi slovy: Přišel jsem, abyste měli život a měli ho v plnosti... (srov. J 10, 10). V povolání křesťana a mnicha má tím spíše pevné místo ctižádost, stát se mistrem života, být živou připomínkou tohoto životního zadání a tím i sloužit. Něco pro své bližní zahlédnout. Tak by ti, co jsou ve světě, měli zasvěcenému životu řeholníků rozumět, to od nich také chtít.

Jak by měla probíhat vzájemná komunikace mezi kláštery a světem? Jak by měl vypadat jejich vztah?

Jak jsem řekl, důležitým by měl být zájem jeden o druhého. Přes charakter „skrytého apoštolátu“ by kláštery neměly zapomenout, že určité „know how“ jsou z titulu své služby a dobré tradice zavázány a dlužny. Něco pro své bližní zahlédnout. Zvlášť doba, ve které žijeme, odzvonila představě, že tato řádová společenství jsou schopna, či dokonce volána k nezávislému životu, který od světa a jeho umění a vědění nic nepotřebuje. Tuto propojenost nelze popřít a existuje v takové míře, že lze říci, že kvalita služby „zasvěceného života“ je přímo závislá na otevření se plodům „světského“ poznání. Před několika lety vydala Papežská biblická komise dokument, který vyjmenovával asi dvacítku vědních oborů, které jsou zapojeny do práce s Biblií... Potřebujeme se.

5 Rozhovor

Mluvil jste o tom, že každý z nás je vlastně povolán k mnišství. Co považujete za největší nebezpečí mnišství?

Jednoznačně malou odvahou. Vzpomínám si na jednoho francouzského teologa. Slova apoštola „nezarmucujte Ducha Svatého“ vykládal: „nemějte malá, zbabělá přání“, sv. Tereza by řekla „přání lokajů“. Mnišskou odvahou a Bohu milou opovázlivostí je stále živé a obnovované přání: „Chci vidět Boha“. Hic et nunc - zde a nyní. A mnich je jen mluvčím Kristových věřících.

Mluví se o době laiků. V tom smyslu, že jsou to oni, kdo mohou přinášet Krista do společnosti. V těch místech, kde žijí, kde se pohybují. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom evangelium přinášeli světu. Často nevíme jak. Co Vy vnímáte jako „výhodu“ v tomto smyslu nás, lidí ve světě?

Jak si myslíte, že by k tomu měli být vybaveni?

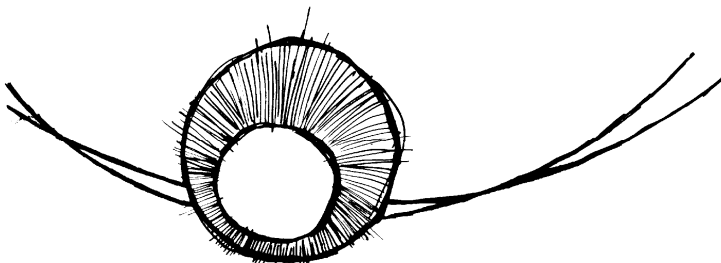
Nejenom vybavení, ale přímo vyzdobení chutí k životu. Nejen, že to je takřka jediná šance jak zaujmout, ale znamená to sledovat Ježíšovu linii. On přišel a přemlouval svět k Životu (J 10, 10). Lidé si chtějí s životem vědět rady a nejsou zcela smířeni s tím, že je potřeba to tady jen nějak, pokud možno bezbolestně, překlepat. Nejsou smířeni s otráveně prožitými dny a roky, s přískoky od zábavy k radovánce a mezitím se obávat, co si mne najde a dají se i k leccemu „přemluvit“ či strhnout.

Byl jste v naší farnosti krátce. Zachytil jste nějaká specifika? Něco, co bychom mohli využít jako potenciál k hlubšímu životu s Bohem?

Již sám adorační den, jak jej po léta slavíte, je těžkým nadstandardem. Na vašem webu jsou další doklady o potenciálu. Opravdu mám z Olešnické farnosti dojem toho evangeliem chtěného prokvašení. Křesťanství se zde silně podílí na stylu života obce. Tedy materiálu k prohlubování máte hodně. A také faráře máte dobrého.

Děkuji za rozhovor.

Josef Kánský

Letošní Taizé v zemi sladkých vaflí, vody a (bludných) Holand'anů.

Pro mě jako opětovného účastníka je velmi zajímavé sledovat, jak se podepíše na atmosféře pravidelného setkání Taizé, každoročně pořádaného na přelomu starého a nového roku, místo, ve kterém se toto setkání koná. Letos bylo naším hostitelem město Rotterdam, velký přístav a jedno z moderních center Holandska, které dalo nám, nově příchozím, zažít svoji specifickou atmosféru. Holandsko je země, která by se dala označit za jednu z nejotevřenějších zemí Evropy: do svých hranic pojímá různorodé kultury a mentality, do svého zákonodárství pak různorodé názory i novinky (mezi nejdiskutabilnější patří povolená konzumace měkkých drog či eutanázie). Při procházce po Rotterdamu potkáte vedle starobylých a moderních holandských čtvrtí i část arabskou s prodejny kebabu na každém rohu a několika mešitami, za ní čtvrť černošských kadeřníků a obchůdků s indickým oblečením a za ní čtvrť, kde restaurace nabízející svým hostům místo příborů čínské hůlky. Holand'ané jsou zvyklí na rozmanitost kultur - po staletí svých cestovatelských a obchodnických zkušeností se naučili brát si z každé nové kultury to, co je samotné mohlo obohatit. Nyní však přichází čas, kdy se i otevřené Holandsko začíná ptát, zda-li všechna ta otevřenost nemá své hranice, zda není čas vrátit se k základům, k tomu co je „holandské“, „evropské“ (postavené mimo jiné na křesťanské tradici). Při rozhovoru s domorodci zjistíte, že sami rotterdamští otevřeně pochybují o tom, že by na křeslo rotterdamského starosty mohl i po následujících volbách usednout stávající starosta Ahmed Aboutaleb, jehož jméno ani dvojí národnost nevypovídá o silných holandských kořenech a patrně nebude v souladu s novým, více nacionalistickým směřováním země.

Přes všechny problémy, se kterými se v těchto letech musí srovnat, si Holand'ané stále uchovávají klasické rysy své kultury. Mezi nimi bych zmínila zejména protestantskou usilovnou pracovitost (o čemž vypovídá i z gruntu nově vystavěný Rotterdam, jehož velké centrum bylo za 2. světové války úplně srovnáno se zemí), až extrémní střídmost, úctu k přírodě a zejména k moři (se kterým vedou Holand'ané svůj neustálý boj) a velký respekt k druhým, ale i sami k sobě. Tento respekt k druhým se projevil i v přijetí, které nabídli Holand'ané nám, účastníkům Taizé ze všech koutů světa, bez ohledu na vyznání, církev či národnost, ve svých rodinách a ve svých farnostech. Holand'ané svou uzavřeností sice nepatří k nejvřelejším náturám, přesto jejich přijetí bylo velmi, velmi milé. Při silvestrovské večeři málem praskl stůl pod tíhou holandských specialit a při novoroční společenské hře se málem odporoučelo sklo v okně, s jakou náruživostí se domácí do hry pustili. Naše malá skupina měla možnost zažít živou farnost jedné z protestantských denominací, ve které se jak na slavení liturgie, tak i na chodu celé farnosti, mnohem více (ve srovnání s naší zkušeností) podílejí všichni členové farnosti, v čele s placenými zaměstnanci/správcí. Atmosféra vzájemného respektu a přijetí se přenesla i do společných chval Taizé. Při nich se též setkávají různé větve křesťanství ve chválách jednoho společného Boha a Holandsko k tomu nabídlo vhodný prostor, včetně doprovodného programu.

7 Příspěvky ze života farnosti

Myslím si, že i příští rok bude mít mnoho do sebe. Město, které se tentokrát zavázalo pořádat setkání, a tedy pečovat o zázemí pro několik desítek tisíc účastníků, je Berlín. Berlín, se svým rozdělením mezi komunistický blok a západní Evropu, bude jistě neméně zajímavým místem k poznání a neméně vhodným prostorem pro setkání Taizé, které přichází spojovat věřící všech křesťanských destinací. Pro zájemce visí již nyní pár informací na http://www.taize.fr/cs_rubrique333.html

Kateřina Čadková

Adorační den s otcem Karlem Satoriem

V sobotu 8. ledna 2011 vedl v Olešnici adorační den otec Karel Satoria. Mottem dne byla myšlenka sv. Terezie: „**Pane, nedovol mému srdci mít k Tobě malá přání, nedovol mému srdci chtít méně, než mi chceš dát**“.

Po vynikajících adoračních dnech s otcem profesorem Stanislavem Krátkým jsme měli laťku posazenou velmi vysoko, ale otec Satoria nás svými hlubokými duchovními myšlenkami velmi oslovil.

Několik málo myšlenek:

- partnerem Božího působení je přirozenost
- kdo miluje, ten se dává
- dávat do přítomného okamžiku to nejlepší (tady a teď), umožňovat vstoupení lásky, dělat všechno dobře a naplno, ne slovy, ale skutky
- láska je energie, která má vést k tomu, abych se, tak jako Bůh, dával svým bližním
- eucharistie je noření mého života do života Boha
- Bůh je s námi každou chvíli našeho života, nejen v kostele

Bohu díky za tyto duchovní dary.

P.A.

Tříkrálová sbírka

Letošní, již jedenáctý ročník Tříkrálové sbírky proběhl v naší farnosti v neděli 9.ledna 2011.

Po úvodní modlitbě a požehnání se do ulic Olešnice rozešlo celkem 30 koledníků se svými skupinkovými vedoucími.

Štědrí dárci věnovali letos ještě o 3000 Kč více než loni, takže 9 skupinek se tentokrát vrátilo s rekordními 33 467 Kč.

V okolních vesnicích koledníci vykoledovali: ve Lhotě 2 200 Kč, ve Křtěnově 2 950 Kč, v Kněževsi 6 660 Kč a v Crhově 3 640 Kč.

Všem koledníkům i štědrým dárcům patří velké poděkování.

Na závěr jeden zážitek z koledování: Jedna vedoucí skupinky se s posvěcenou křídou v ruce ptá postaršího pána: „Chcete požehnání?“

Pán vystrašeně odpoví: „Neé, já jsem ještě mladej!“

Vedoucí: „No, ale já myslím požehnání domu nade dveře!“

Pán ulehčeně odpoví: „Tak to jó, děkuju!“

za všechny koledníky Marie Adamcová

Mládež, budoucí jádro farnosti

Nedílnou součástí každého týdne se pro mladší z nás stala účast na znovu obnoveném společenství mládeže. Jak děsivě pravdivá jsou slova kněze otce Pavla Kafky, která pronesl: „Odložíš-li opravu chátrající fary o rok či dva, tolik se

nestane, ale jestliže nepodchytíš mládež, již nikdy ji nedoženeš.“ Co generací jsme nedokázali podchytit jen proto, že se dělaly jiné, zdánlivě důležitější věci. Jestliže budujeme, ptám se pro koho? Jednou z možných odpovědí je i naše olešnické mládežnické společenství. Nenechat utéct další generaci stojí před námi jako výzva,

úkol, i jako hrozba. Výzva znamená snažit se dát odpověď na radosti i bolesti, které mladý člověk prožívá. Úkol je o to nesnadnější, neboť staví před nás nutnost zamilovat si církev přes křehkost jejich členů, hrozba značí ztratit to nejcennější, co nám bylo svěřeno.

Řekne-li se společenství mládeže, pak vidím jednotlivé obličeje těch, kteří jednou budou tvořit živé jádro farnosti. Postavy otců a matek fungujících rodin, zasvěcené osoby, které budou svědky lásky Ježíšova srdce. To vše v sobě nese ono naše malé společenství, které se zrodilo z touhy, kterou do člověka vkládá Bůh.

Zároveň se připravujeme na biřmování, tuto velkou svátost křesťanské dospělosti. Podpořte tedy mladé lidi, ať mohou zakusit živé společenství. Scházíme se vždy v pátek po večerní mši svaté na olešnické faře.

o. Pavel

Kurz pro spolupracovníky ve farnosti

V období 15.1. - 26.2.2011 se v Boskovicích konal vzdělávací kurz. Přednášeli čtyři kněží z našeho děkanství, každý měl jedno téma:

- otec Pavel Lazárek: Liturgika,
- otec Tomáš Koumal: Svátosti,
- otec Pavel Koutník: Křesťanská etika,
- otec Miroslav Šudoma: Pohled na víru a základní pravdy.

Celkem se uskutečnila čtyři setkání, vždy v sobotu. Z naší farnosti se zúčastnilo 5 farníků. Obecně lze říci, že všem přednášejícím jejich témata „seděla“ a byla pro nás velkým obohacením v různých oblastech křesťanského života. Teorie, ve svém důsledku zaměřená na praktický život věřících. Během přednášek se mohl kdokoli na cokoli k danému tématu zeptat, mě osobně tyto přednášky hodně obohatily. Navíc byla ve společenství poslouchajících i přednášejících úžasná atmosféra, což má vliv i na duchovní prožitky každého z nás a posilu ve víře.

P.A.

Výchova dětí pod vlivem médií

Dne 11.2.2011 navštívil naše komunitní centrum Rafael ThDr. PhDr. Radek Mezuláník, Ph.D., člen Rady České televize s přednáškou „Výchova dětí pod vlivem médií“.

Nebylo by správné v dnešní moderní době odmítat a stranit se sdělovacích prostředků. Musíme se ale snažit nalézt k nim správný vztah, abychom dokázali využít toho pozitivního, co nám televize a rozhlas nabízí - dokumenty, náboženské pořady... Zároveň však nepřejít do závislosti, abychom se nestali otroky převážně televize a internetu. Díky povídání našeho vzácného hosta jsme se dozvěděli např. o rozdělení jednotlivých televizních stanic (veřejnoprávní, komerční, financované z jiných zdrojů - televize Noe, rádio Proglas). Dozvěděli jsme se dále o vlivu sledovanosti jednotlivých pořadů na cenu reklamy.

Závěrem ještě trocha statistik: jestliže budeme televizi sledovat denně 3 hodiny po dobu 75 let, strávíme jen u televize 15 let svého života. Věřím, že jestli pro nás samotné zůstanou média především prostředkem ke vzdělávání, dokážeme tento postoj předat i našim dětem.

J.N.

V Olešnici pořádají ples, pojedeme?

„Měli bychom, vždyť nás znají z kostela jen jako bandu zabahněných a začouzených chlapů, co se párkrát do roka objeví v neděli na mši.“

A bylo rozhodnuto. Navíc máme hned několik nezadaných perspektivních mladíků a držíme se zásady, že na každý farní ples je potřeba vzít s sebou aspoň jednoho pohana, aby viděl, že i věřící jsou normální lidé, kteří jsou veselí a také se rádi baví. Leč chřipkové období nám vyměnilo mladíky za dvě slečny a pohana za pohana, a tak jsme se 19. února objevili natěšení před kulturním domem. Už u vstupu jsme si připadali jako doma: „To jste vy? Vítejte! 350 korun.“ Hudba, bohatá tombola, usmívající se tetinky, načesané slečny, které botasky vyměnily za lodičky... vše tak známé a přitom nové. Jen náš známý ministrant hlídající tombolu najednou vypadal jinak, než jak jej známe pouze z presbytáře v bílém. Tak pro nás začal ples. Pro slečny jejich první v životě. S trochou obav jsme přece jen ale do sálu vstupovali. Jednak tu nikoho - až na otce Lazárka - neznáme a v tombole byly pytle s bramborami a sele. Nevím, jak je to možné, ale naše výhry v tombolách se nám stávají osudovými - po té, co jsme kdysi vyhráli čerstvou prasečí hlavu a nikdo s ní pak nechtěl jet v autě zpět domů - jsme díky vzdálenosti 160 km, pěti lidech v malé felicii a plně naloženému kufru opravdu trochu znejistěli. Ale to už zazněla hudba, slečny okukovaly ostatní tombolu i postávajícího ministranta a při tom neuvěřitelném množství krásných cen se brzy náš strach rozplynul a my byli v sále. Už na první pohled bylo vidět, že nejsme na obyčejném plese - každý stůl se svou vlastní výzdobou kovboje se zvířenou dával tušit, že se tu mladí vyřádili. Že je tu parta lidí, kterou baví dělat společné akce, mají nápady a neváhají obětovat hodiny a hodiny pro společnou věc, pro něčí pobavení, byť je to jen na jeden jediný večer.

Klobouk dolů. A klobouk opravdu dolů šel. Při prvním vstupu, kdy mladí kovbojové a krásné slečny předvedli svou country choreografii. (Záměrně píšeme choreografii nikoli tanec, protože u běžných country tanců zhruba asi tušíte, co bude následovat: pasáže se opakuje, a pak už spíše záleží na výrazu, jak vám jej tanečníci odprezentují.) Nám, co jsme seděli a stáli nahoře, se naskytla krásná podívaná plná nápadů, roztančeného parketu, proplétaček a nakažlivé radosti, která z mladých nadšenců čísla.

Na parketu pak po nich zůstalo něco, co prostoupilo celý sál. Parket se zaplnil do posledního místečka a začalo to „žít“. Snad tomu pomohl i dobrý repertoár hudby, dobrá káva i krásný dort čekající na svého majitele... Znovu se objevil ten

pocit něčeho známého, vítaného a důvěrného, zvláště, když si náš „pohan“ pochvaloval, že je dobře, že jel. Když jsme pak navíc v zahradníkovi Gardenovi uviděli nejen podobou, ale i gesty dvojníka Filipa z naší skupiny, tu i obě jinak plaché slečny rázem „zdomácněly“ a řadily o společnou fotku. Z parketu už pomalu neodcházely, po chvíli se dokonce - kvůli puchýřům - u sloupu objevily i pohozené střevíčky. Další milou věcí bylo i osobní setkání s otcem Lazárkem a stoletým Orlem, který to v květnu v Olešnici oslaví.

Z tohoto výčtu je doufám patrné, že jsme se tu u vás cítili opravdu jako doma. Děkujeme za skvělou atmosféru, která tento dojem podtrhovala, děkujeme za krásně strávený večer, který - nebojíme se napsat - dozníval asi o dvě hodiny déle než vám, z Olešnice, celých dalších 160 km cestou domů. Snad až na ty, kteří určitě ochotně po ukončení celý sál uklízeli.

A jak to dopadlo s tombolou? Ano, zajisté jste si správně tipli: vyhráli jsme brambory! Pohan byl také rád, vyhrál k tomu ještě mrkev a zelí, takže se měl ještě další týden na studiích čím krmit. Štěstěna nám také vytáhla DVD s muzeem veteránů, o kterém jsme neměli ani tušení - to vítal náš nadšenec motoveteránů, který vlastní také jeden stejný kousek - a průvodcem regionem jsme nadchli dalšího našeho člena - vášnivého turistu.

Takže nás opět uvidíte 8. května na mši, v muzeu, i toulat se po okolí, trochu zabahněné, začouzené, ale šťastné, že můžeme do vašeho kraje jezdit s kamarády na lom pod bedlivým dohledem „otce na nebesích“...

Skupina historického šermu Los Pukos z Uherského Brodu

Farní karneval

V neděli 6. března se v Olešnici pořádal farní karneval. Náš farní karneval uváděly Jaro, Léto, Podzim a Zima. Hned na začátku byla přehlídka všech masek, následovala pohádka o Popelce, kterou si připravily děvčata z 6. třídy. Po pohádce se pouštěly písničky, na které, kdo chtěl, mohl dokonce i tancovat. Pak nás čtyři roční období vyzvala, abychom šly hrát židličkovanou. Kdo vyhrál, dostal pexeso. Potom jsme si mohli jít koupit párek a nějaké pití. Někteří jedli párek, někteří tancovali a někteří dokonce stíhali oboje. Až všichni dojedli a dotancovali, losovala se tombola. Začínalo se od nejmladších po nejstarší (což ty nejstarší asi hodně našťvalo). Každý si z tomboly odnesl nějakou cenu. No a po tombole? Po tombole jsme se společně vyfotografovali a pomalu jsme odcházeli domů.

Terezie Kánská

Pout' po stopách Anežky Přemyslovny

Letos v lednu uplynulo 800 let od narození královské dcery sv. Anežky České. Pražský arcibiskup Dominik Duka vyhlásil v březnu Anežský rok. Pro některé děti a jejich učitele však začal Anežský rok mnohem dříve.

Loni na podzim vyhlásilo Ministerstvo školství výtvarnou soutěž pod názvem Anežka Přemyslovna a její doba. Hlavním posláním této soutěže bylo seznámit co největší počet dětí s touto mimořádnou postavou našich českých dějin. Do každé školy byla zaslána knížečka od Petra Piňhy s životopisem sv. Anežky. Úkolem pedagogů bylo nejen převyprávět životopis, ale i přiblížit postavu sv. Anežky a dobu, ve které žila, tak, aby ji děti mohly co možná nejlépe výtvarně ztvárnit. Na Anežčině životě se měly zdůraznit hlavně následující body:

- odmítnutí pohodlí
- starost o sociální potřeby
- zastání se nespravedlivě souzených
- zásluhy o stavitelství
- starost o mír a smír v zemi
- vztah k zemi, národní hrdost, význam vzdělání.

Jedna knížečka, s informacemi k soutěži, přišla i do olešnické školy. Bohužel nebyla považována za důležitou a byla založena do školní knihovny (ještě že neskončila v koši).

Na můj dotaz, jestli podle ní bude někdo učit, mně bylo sděleno že ne, a tak jsem si ji vypůjčila. Sehnala jsem ještě další a katechetky ve všech třídách náboženství se snažily dětem přiblížit život sv. Anežky i její dobu. Děti malovaly obrázky, které škola poslala do Prahy do soutěže. Během výuky se zrodil nápad, že bychom se mohli podívat na místa spojená s Anežčíným životem. Od myšlenky nebylo daleko k činu, a tak byla na úterý o jarních prázdninách naplánována pout' do Prahy.

V úterý 15. března se nás sešlo 28 dětí a 13 dospělých v Letovicích na nádraží. Rozhodli jsme se, že využijeme slev Českých drah a pojedeme vlakem. Pro děti je to vzácné a pro nás dospělé taky. Poprvé jsem jela rychlíkem IC. Taky nevíte, co to je? Já jsem to taky nevěděla. Je to takový zrychlený rychlík, který jede potichu, rychle, má krásná sedadla, skoro nikde nezastavuje a ani se nenadějete a jste v Praze.

Metrem jsme přejeli z hlavního nádraží až k Hradu. Před katedrálou na nás už čekal průvodce, kterého nám jáhen Kinc domluvil na arcibiskupství. Následovala podrobná prohlídka katedrály s perfektním výkladem, která trvala přes hodinu. Protože v katedrále byla velká zima, šli jsme se po prohlídce ohřát ven. Bylo nádherné předjarní počasí, svítlo sluníčko a při tom ohřívání jsme stihli zhlédnout polední střídání stráží se vším všudy.

Potom nastal, alespoň pro mě, vrchol celého dne. Slavili jsme společně mši svatou ve svatováclavské kapli u hrobu sv. Václava. Vůbec jsem nechápala, že nás tam pustili, ale bylo to úžasné. Hlavním celebrantem byl náš otec Pavel. Spolu s ním sloužili mši svatou ještě otec Bedřich z Lysic, který s námi absolvoval celou pout', a otec Holcner, který se k nám přidal u katedrály. Otec Pavel v poutavé promluvě o sv. Anežce vyzdvihl především její starost o rodinu a národ. Na závěr jsme si zazpívali Svatováclavský chorál. Po mši svaté jsme poobědvali z vlastních zásob na schodech katedrály, protože tam krásně svítlo a my jsme byli pěkně zmrzlí.

13 Příspěvky ze života farnosti

Z hradu jsme šli Nerudovou ulicí přes Karlův most ke Křížovníkům, kde pokračoval náš program návštěvy Prahy. Přivítal nás velice mile sám velmistr řádu Křížovníků, který založila sv. Anežka. Řekl nám něco o řádu, o budovách řádu, o svých předchůdcích, kteří byli namalováni na obrazech a o sv. Anežce - jejich zakladatelce. Pak nás pozval do kostela, který přiléhá ke klášteru. V krásném kostele sv. Františka z Assisi uchovávají Křížovníci ostatek sv. Anežky. Zde jsme měli krátkou pobožnost a utčili jsem ostatek sv. Anežky. Možná vás zajímá, jak můžou mít ostatek sv. Anežky, když její pozůstatky se ztratily? Mě to taky zajímalo, a tak jsem se prostřednictvím jáhna Ladislava zeptala. Je známo, že sestry vyzvedly ostatky sv. Anežky z původního hrobu v klášteře na Františku a přenesly je neznámo kam. Dříve než se ztratily záznamy o uložení ostatků, tak poslaly Anežčinu dolní čelist do španělského města El Escorial u Madridu, kde jsou uloženy relikvie většiny světců. No a odtud byl darován pražským Křížovníkům Anežčin zub, který uchovávají v relikviáři v kostele sv. Františka z Assisi.

Po pobožnosti nás velmistr řádu pozval na čaj, kávu a moučník do klášterní kavárny. Jestliže pro mě byla největším zážitkem mše svatá ve Svatováclavské kapli, tak pro děti přišel největší zážitek na řadu právě u Křížovníků. Klášter se nachází na břehu Vltavy, ze suterénu domu vyjdete rovnou k přístavišti lodiček a nad vámi se klenou zbytky Juditina mostu, který už nikde jinde neuvídíte. Pan farář nám domluvil projížďku na lodičkách po Vltavě, a tak jsme pluli. Paprsky jarního sluníčka odrážející se na hladině Vltavy a pohled na odpoledním sluncem zalitou Prahu byl přímo kouzelný. Myslím, že jsme si to všichni užili, i když musím po pravdě přiznat, že my dospělí jsme se k těm lodičkám ze začátku tvářili přece jen trochu skepticky.

Všechno to rychle uteklo a my jsme se svižnou chůzí přemísťovali přes Staroměstské náměstí a Václavák k vlaku. Na Václaváku ještě foto u sochy

sv. Václava, a pak už honem na vlak. Ani jsme nestihli plánovanou návštěvu cukrárny. Po poněkud dramatickém nástupu do vlaku jsme se, plni radosti z krásně prožitého dne, rozjeli k domovu.

Díky všem dětem, které byly jako vždy hodné a nikde se nám neztratily, díky všem rodičům, kteří se nebáli nám je svěřit, díky panu faráři

a panu jáhnovi, že domluvili program a díky všem ostatním dospělým, kteří měli odvahu se s námi vydat. Na závěr nezbyvá než jedno zbožné přání: Kéž by se svatá Anežka stala vzorem pro naše děti.

Svatá Anežko Česká oroduj za nás a naše děti.

anketa

Na zpáteční cestě z Prahy jsem ve vlaku přemýšlela, že bych měla s dětmi udělat nějakou anketu, dokud mají živé zážitky, ale bohužel jsme byli rozstrkaní po celém vlaku, tak to nešlo. Anketní otázku jsem tedy položila ve všech třídách vyššího stupně v náboženství. Odpovídaly všechny děti, tedy i ty, které v Praze nebyly. Věk respondentů byl od 12 do 15 let. Děti na zadanou otázku odpovídaly písemně a bez velkého rozmyšlení, protože neměly moc času. Neměly žádnou nápovědu a nevěděly, že to nějak souvisí se sv. Anežkou. Některé odpovědi byly podobné a ty nejzajímavější jsem pro vás vybrala. Přeji pěkné počtení.

Otázka:

Představ si, že jsi synem/dcerou nejbohatších rodičů v České republice. Máš krásnou tvář i postavu. Dostalo se ti vysokého vzdělání. Máš spoustu peněz. Díky rodičům tě všichni znají a máš významné postavení ve společnosti. Rodiče ti mohou zajistit skvělou budoucnost. Můžeš udělat velkou kariéru. Máš možnost se svobodně rozhodnout, co budeš v životě dělat.

- Postavila bych u nás katedrálu, jela bych do ciziny na misie. Chtěla bych mít žirafu a slona a chodit s nimi na vycházku. Postavila bych klášter a školy v chudých zemích, kde nejsou.
- Chtěla bych si vzít hezkého a chytrého kluka, ne nějakého nekňubu. Chtěla bych vlastního koně. Nechtěla bych přestat věřit v Boha. Pracovala bych se zvířátky v ZOO. Za ty peníze bych stavěla chrámy a kláštery.
- Začala bych podnikat a hodně bych cestovala. Koupila bych si vše, co bych chtěla. Postavila bych si vilu s bazénem.
- Stal bych se politikem a chtěl bych to dotáhnout na prezidenta. Koupil bych si vilu v New Yorku a cestoval bych po celém světě. Pořídil bych si ochranku, nejlépe vycvičenou v ČR, aby mně nikdo neublížil. A ještě bych si pořídil sluhy a služby.
- Chtěla bych být slavná herečka, založit rodinu a mít hodného manžela, děti, psy a velký dům s bazénem. Byla bych vystudovaná designérka, hrála bych a ve volném čase navrhovala. Těšila bych se ze svých dětí, jezdila na dovolené na Havaj a v zimě na hory. Adoptovala bych si na dálku nějaké dítě a chtěla bych dělat radost druhým, pomáhat těm, kteří to potřebují a chtěla bych být věřící.
- Chtěla bych se osamostatnit a dělat něco, čím bych mohla maličko pomoci ostatním - právník, soudce. Chtěla bych mít hodně zvířat a veterinární stanici.
- Založil bych si křesťanskou metalovou skupinu. Posílal bych peníze do chudých zemí a jezdil tam. Ještě bych chtěl navrhovat domy a byty.
- Chtěla bych být letuškou a užívala bych si. Ale i kdybych byla bohatá, nechtěla bych všechno, protože bych se neměla na co těšit. Některé peníze

15 Příspěvky ze života farnosti

- Odjela bych do ticha a naslouchala Bohu. Podle toho bych se rozhodovala dál. Když bych cítila povolání do kláštera, moc ráda bych ho uposlechla a jela až do nejzapadlejší vesničky na světě. Nebo bych si vzala toho, koho bych měla ráda, ale ne bohatého, ale toho koho bych skutečně milovala a on mě.
- Kdybych byla v těchto životních podmínkách, tak bych nedělala nic. Některé peníze bych věnovala lidem, kteří to potřebují. Koupila bych si na co vzpomenu, a cestovala bych.
- Postavila bych v Africe nemocnici, čističku vody a školu. Bydlela bych ve velkém domě v Olešnici a byla bych věřící. Podporovala bych římskokatolickou farnost v Olešnici a okolí. Byla bych misionářka a doktorka, postavila bych i dětský domov.
- Ze začátku bych věnovala nějaké peníze na chudé. Snažila bych se podobat Anežce České. Později bych možná šla do kláštera nebo pomáhala chudým. Můj sen je setkat se v nebi.
- Procestovala bych celý svět. Postavila bych si dům v Miami. Stavěla bych obchodní centra po celém světě. Chodila na večírky známých osobností, na premiéry filmů, nakupovala v luxusních butikách.
- Dělala bych své vysněné povolání a snažila se žít normální život. A připojila bych se do vlivu v zemi a snažila se zlepšit sociální prostředí pro ty, co nemají vůbec nic. Podporovala bych organizace pro děti a mládež, aby poznávaly Boha a naučily se s ním komunikovat. Své děti bych vedla k víře a k tomu, aby neměly problémy ve společnosti s chováním, a aby nebyly namyšlené, když dostanou vše co potřebují. Mám ráda své rodiče a nevyměnila bych je za žádné jiné, ať jsou sebevíc bohatší a vlivnější.

Odpovědi přímo vybízejí k zamyšlení, ale já bych to zamyšlení nechala na každém z vás. Každé dítě pochopilo otázku jinak a neměli moc času na promyšlení. Kdo ví, jak bychom dopadli v podobné anketě my, dospělí. A tak místo hodnocení se raději za všechny děti ve farnosti pomodleme.

Jarmila Sobotková

Zamyšlení nad besedou s jedním z 669 dětí zachráněných Nicholasem Wintonem.

Střípky života...

Vždy nemusíme slyšet celý příběh a přesto pochopíme velké pravdy na zdánlivě malých střípcích lidských příběhů. Kousek svědectví svého života nám předal i Tomáš Grumann, dítě zachráněné Nicholasem Wintonem. Z celé té řady dětí, které jsem v životě potkal, mi dal právě on nahlédnout do tíže i nutnosti odpuštění. Jako malého jej maminka vypravila na vlak mířící do Anglie, vlak zachraňující židovské děti před narůstající mocí Hitlera. Netušil, že je to jejich poslední setkání, ani svého mladší bratra (v době odjezdu vlaku byl nemocen), již nikdy neviděl.

Teprve po válce poznal všechnu tu hrůzu zla, která jej připravila o celou rodinu. Rostla v něm bolest, ale i vědomí nemožnosti žít v nenávisti vůči těm, kteří nám ubližují. Už dříve se v Anglii setkal s křesťanskými misionáři a přijal víru v Ježíše Krista. V této tak těžké chvíli prosil Pána Ježíše, aby jej zbavil hněvu. Vzpomněl na Josefa, který odpustil svým bratrům ještě dříve, než jej o to prosili. Viděl Ježíše na kříži, který odpouští těm, kteří jej křížují. Poznal, že i on, dříve než jej o to někdo bude prosit, musí odpustit.

Sám nám doznal, jak je pro Žida těžké odpustit, on v tu chvíli možná uvnitř vykřičel v bolesti prosbu: „Ježíši zbav mě hněvu a dej, abych mohl odpustit!“. Doznává: „Tehdy jsem pocítil v duši odpuštění a začal znovu žít.“

Mluvil jsem na začátku o střípčích, z kterých poznáváme hluboké pravdy života. Nemohl jsem být na celé přednášce, a tak přijměte tento malý kousek jeho života, jako svědectví o důležitosti odpouštění, které dává Bůh. I tehdy, kdy se život stane z různých důvodů nesnesitelným, můžeme prosit o sílu k odpuštění vůči těm, kteří nám ublížili. Třeba i nám dá Bůh nový začátek, jako jej dal i Tomáši Grumannovi.

o. Pavel

Velehrad - školení pro kněze a jáhny moravských diecézí

Každý rok, vedle pravidelných měsíčních vzdělávání na brněnském biskupství, probíhá pro kněze a jáhny (tentokrát všech moravských diecézí) třídní setkání na Velehradě. Program zajišťuje střídavě olomoucká, brněnská a ostravsko-opavská diecéze. Myšlenka setkávání na Velehradě navazuje na slavné unionistické sjezdy, které zde pořádal arcibiskup Antonín Cyril Stojan.

Přijeli jsme načerpat, neboť jen ten, kdo přijímá, může vydávat zase dál. Vypnout z maratónu všedního dne farnosti je, třebaže se to nezdá, náročný úkol. Sám cítím, jak moc jsme se stali obětí administrativy a všech dalších povinností, které nás strhávají a berou klid a rovnováhu pro uspořádaný duchovní život. Díky Velehradu, setkání s dalšími kněžími i díky přednáškám, odjíždím s pocitem důležitosti a nutnosti růstu vnitřního člověka.

o. Pavel

Zde pro zajímavost uvádím některé z přednášek:

Svatost kněžství a svátost všeobecného kněžství - R. D. Mgr. Jiří Kaňa

Mystagogie po křtu dospělých - Ludvík Kolek

Pastorační aspekty při udělování svátosti křtu dětem - Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle

Křest a proměna lidské existence - R. D. ThLic. Prokop Brož, Th.D.

Písmo svaté ve formaci katechumenů u sv. Augustina - P. Jaroslav Brož

Příprava rodičů na obřad křtu dítěte - model katecheze - Mons. Mgr. Jindřich Bartoš

Nová evangelizace v kontextu cyrilometodějského jubilea - Mons. ThLic. Róbert Bezák, CSsR, arcibiskup trnavský

Biblické postavičky už i v Olešnici

Během jednoho březnového víkendu proběhl v naší farnosti kurz výroby biblických postaviček.

Tyto biblické postavičky pomáhají vyprávět, zpřítomnit, úžasným způsobem se vcítit do biblických příběhů.

My jsme se s jejich výrobou a následným použitím seznámily na kurzu v Boskovicích. Vyrábění nás přímo nadchlo. Nadšené byly i katechetky z Boskovic, Letovic a Kunštátu.

Techniku výroby vymyslely, a až do dnešní podoby propracovaly, sestry ve Švýcarsku. Jejich výroba podléhá autorským právům a lze ji uskutečnit pouze pod vedením lektorek s licenci. Proto jsme pozvali paní Marii Klaškovou z Českého katolického biblického díla z Dolan u Olomouce. Ta přijela se svou asistentkou a dovezly vše potřebné. A nebylo toho málo: drátěné kostry v olověných botách, polystyrénové hlavy, omotávky, látky různých odstínů kůže, krásné barevné látky na šaty, asi 50 různých paruk na ženské a mužské postavy, šicí stroj,...

Začalo se v pátek mši svatou a hned jak pan farář požehnal našim rukám a jehlám, dali jsme se do díla. Začátek byl velmi důležitý. Na drátěné kostry se namotávaly svaly, přišívala se a vycpávala břicha, tvarovaly se hlavičky. Na hlavičky se pastou z rybích kostí a jemných pilin namodelovaly obličej, aby pak do druhého dne vyschly a vytvrdly. V sobotu po mši svaté si pro nás paní Klašková připravila katechezi. Prakticky jsme měli možnost s postavičkami znázornit téma nedělního evangelia o samařské ženě u studny. Čekalo nás ještě hodně práce, abychom všechno stihli, šilo se o sto šest. Jediná přestávka byla na oběd - moc všem chutnal. Děkujeme šikovným a ochotným kuchařkám za výborný oběd. Pak jsme obšívali do barvy kůže ruce, polepovali boty, krk hlavu.

Přišívali jsme funkční spodní prádlo, oblékali a přišívali šaty. Pak se vybíraly paruky a různé doplňky: šátky, bižuterie, mošničky, opánky... Aby byla každá postavička originál, musela se pohlídat různost paruk, šatů, barvy kůže,...

Vytvořila se bezvadná pracovní atmosféra a více jsme se mezi sebou poznali.

Co všechno biblické postavičky dovedou?

Záměrně tyto postavičky nemají výraz v obličejí. Je to proto, že gesty a postavením těla vyjadřují své pocity. Umí se radovat nebo mít smutek. Mohou se napoložovat do jakékoli pozice: sedí, klečí nebo třeba i stojí na jedné noze.

A to hlavní. Proč to všechno? Co budou postavičky v naší farnosti dělat? Všichni účastníci kurzu měli tu možnost se s tímto seznámit. Postavičky v rukou seniorů, dětí, při katechezi a jiných aktivitách ožívají a vyjadřují děj jinak než slovy.

Šárka a Helena

Přinášíme několik reakcí na otázky účastnic kursu:

S jakými představami jste přišla na vyrábění postaviček a splnila tato činnost vaše očekávání?

Anna Soukalová: Přišla jsem se dvěma kamarádkami, když jsme si řekly, proč bychom nešly? Představy jsem žádné neměla, přiznám se, že ani žádné hluboké duchovní myšlenky, jen mě lákalo, že budeme společně něco tvořit. Jehlu a lepidlo jsem v životě používala už mockrát, z toho jsem strach neměla. A nelitovala jsem toho, páteční večer a celý sobotní den – to uteklo jako voda. Celý postup výroby, snaha nás všech, aby postavičky byly pěkné, skoro dokonale udělané! Kdyby bylo nějaké příště, přihlásila bych se zase.

Markéta Bílková: Biblické postavičky mě zaujaly už když jsem je viděla o Vánocích v jednom z betlémů. Zajímalo mě, jak se vyrábějí, jak se s nimi pracuje, a proto jsem se přihlásila.

O vyrábění jsem měla představu asi takovou, že vymodelujeme hlavu, vycpeme vatou tělíčko a přišijeme již hotové šaty. Tato představa se však rozplynula hned jak jsem dostala do ruky kostru z drátů s olověnými botami. Oprášila jsem svoje mizivé zkušenosti s ručními pracemi, během těch několika hodin udělala více stehů než za tři předešlé roky dohromady a po několika „krizových“ situacích s lepidlem, jehlou a nití se i mně podařilo vyrobit použitelnou biblickou postavičku. Tato činnost tedy moje představy nejen splnila, ale ve všech směrech i předčila.

Ivana Kozlová: Původně jsem si myslela, že se naučím vyrobit postavičku a potom budu moci - třeba doma - vyrobit pro potřeby farnosti těchto postaviček víc. Našimi lektorkami mi bylo vysvětleno, že tomu tak není. Licencovanou výrobu ze Švýcarska mají v republice ony a navíc by bylo pro jednotlivce asi hodně nákladné pořízení všeho potřebného k výrobě. I když jsem se na internetu seznámila s vlastní výrobou, nemyslela jsem si, že vše bude tak náročné, nutné stoprocentně dodržovat postup a také, že celá výroba bude dost pracná na ruční šití. Vycházela jsem ze svých mylných představ, kdy jsem si vše odvozovala z dob, kdy jsem dcerám šila rozličné šatičky na panenky.

Co se Vám na vyrábění nejvíce líbilo? Udělalo Vám něco konkrétně radost?

Anna Soukalová: Přišla jsem bez jakékoli představy, co budeme dělat. Paní lektorky nás na úvod seznámily s původem výroby, s tím, proč se postavičky tvoří a postupně nám předváděly, jak pokračovat. Byla zde příjemná atmosféra a snaha nás všech, aby postavičky měly takovou podobu a oblečení, jaké odpovídají tradici, pramenům písma i ostatním písemným pramenům. Používaly se látky, u kterých odpovídá představa, že se z nich šilo v té době. Velkou radost jsem měla z toho, kolik lidí z farnosti se zapojilo. Někteří vyráběli postavičky, jiní upekli buchty a paní kuchařky připravily výborný oběd, za to si zaslouží velký dík! Další radostí byla večerní beseda s oběma lektorkami, seznámení s jejich prací a jejich znalost Písma svatého.

Markéta Bílková: Celé vyrábění se mi moc líbilo. I když se zde sešli lidé různého věku, povolání, místa bydliště ..., tak se utvořilo pěkné společenství. Vytvořila se zde taková pohodová, veselá atmosféra, která trvala po celou dobu vyrábění - u přednášky o postavičkách, u rozjímání nad biblickým textem a také u oběda. Když jsme si měli vybrat postavičku, řekla jsem, že mně je to jedno a dostala jsem přiděleného anděla. Musím říct, že jsem se tohoto úkolu lekla, protože anděl přece musí vypadat jako anděl. Pak jsme se ale u našeho stolu usnesly, že anděl je nadpřirozená bytost, takže může vlastně vypadat různě, což mě trochu uklidnilo a postavičku jsem dodělala.

Největší radost mi udělalo to, že se nám všem postavičky opravdu podařily.

Ivana Kozlová: Potěšilo mě společenství stejně „naladěných“ žen a dívek (moc se omlouvám, vlastně byli mezi námi i tři muži), ukázka praktického využití postaviček při katechezi a naší společné modlitbě. Radost jsem měla pochopitelně z vyrobené postavičky. Nechtěla jsem si předem vybírat konkrétní postavičku - čekala jsem, co na mě zbude a byl to starý moudrý muž. Už během práce jsem přemýšlela, kde všude se v katechezi může uplatnit a doufám, že postupně budu přicházet na víc možností a bude mě těšit pomyšlení, že ta "moje" postavička má své nezastupitelné místo, tak jako každý z nás.

Pochod pro život 2011

Na „Pochod pro život“ jezdíme už jedenáct let. Vždy tomu předchází stejný scénář. Přestože je akce plánovaná dlouho dopředu, vždycky se objeví nějaký zádrhel v podobě nemoci, jiné akce ve stejnou dobu či nějaké velmi naléhavé práce, kterou je třeba udělat právě v sobotu po 25. březnu (tj. termín konání téhle akce). Mám pocit, že to samé se stává i jiným lidem, kteří by se chtěli akce zúčastnit. Ani letošní rok nebyl výjimkou, a tak žena s nemocným dítětem zůstala doma a do Prahy jsme vyrazili s dcerou a kamarádem Pavlem.

Dopoledne jsme se trochu prošli předjarní Prahou, zastavili se v Loretě. Trochu jsem znervózněl u pokladny při placení rodinného vstupného, ale dva chlapi s jedním dítětem žádající rodinné vstupné nebyli pro paní pokladní problémem. Po prohlídce Lorety jsme spěchali dolů k Dominikánům, kde celá akce začínala mší svatou. Kupodivu jsme nezabloudili jako vloni a přišli včas. Viděli jsme pražského arcibiskupa právě vystupujícího z auta, což bylo povzbuzující. Kostel sám byl čtvrt hodiny před zahájením mše sv. pořádně plný, pomalu končila adorace a my se tlačili dopředu, kde i v sebevíc naplněných kostelích bývá vždycky nějaké místo (dnes tedy jenom na stání). Bohoslužba začíná a já se nepřestávám divit, protože kromě pana arcibiskupa jsou tu tři další biskupové a na třicet kněží. Dokonce nechybí ani předseda KDU-ČSL. Že by se v Praze hnuly ledy? Však už by bylo na čase!

Na kazatelnu vystupuje majestátná postava pana arcibiskupa Duky. Již to samo o sobě je zážitkem. (Proč se vlastně v našich kostelích přestalo kázat na kazatelnách?). Následující kázání na téma (jak jinak) „dar života“ končí potleskem věřících. Ač nejsem příznivcem tleskání v našich chrámech, musím uznat, že bylo čemu tleskat. Mám radost z jednoznačné podpory, kterou český primas jménem všech biskupů vyjadřuje všem aktivitám Hnutí Pro život a vybízí přítomné k ještě většímu úsilí v této oblasti. I hlavní organizátorka paní Rybová, která v závěru biskupům děkuje, je očividně dojatá. Však na takovouhle podporu čekali aktivisté hnutí Pro život dost dlouho.

Davy pomalu vycházejí z chrámu a průvod lidí nesoucích bílé kříže směřuje přes Staroměstské náměstí a Ovocný trh na Václavské náměstí. Přitom míjí výstavu šokujících fotografií, na kterých je zabíjení nenarozených dětí přirovnáváno k nejstrašnějšímu masakrům dvacátého století. U sousoší sv. Václava celá akce končí modlitbou (v kleče) a svatováclavským chorálem.

Přemyslím, proč jsou katolíci snad jediní, kdo v této zemi veřejně dává najevo svoji podporu životu a staví se na obranu nejbezbrannějších. Naštěstí v davu zahlédnu pravoslavného kněze Libora Halíka (prosím nezaměňovat s Tomášem Halíkem), který tak zachraňuje ekumenický rozměr akce.

Pár pozdravů se známými a jede se domů. V České Třebové předsedneme z „Brněnského draka“ do krásného, žlutozeleného, leč trochu drncajícího motoráčku, kde se všechny dveře otevírají a zavírají svítilnicí tlačítka. Dcera je u vytržení. Nejraději by vše vyzkoušela několikrát, zatímco já se v duchu děším představou, že by tu jelo ještě dalších dvacet dětí.

Doma, jako vždycky, sleduji zprávy a zajímám se o počet zúčastněných. Zjišťuji, že podle několikaveršínového šotu v ČT1 měl Pochod pro život asi tisíc účastníků, zatímco dle informace týdeníku Světlo jich byly dva tisíce. Ať tak či onak, chtělo by to k tomuhle číslu přidat ještě jednu či raději dvě nuly. Snad by potom o nějakou nulu klesla i ta strašná statistika, která počítá násilně usmrcené nenarozené děti.

Jan Novotný

21 Hospodaření farnosti

Přehled hospodaření za rok 2010

Počáteční stav finančních prostředků k 1.1.2010 v Kč		415 440,72
	z toho: pokladna	23 451,00
	běžný účet	391 989,72
Příjmy	Sbírky	356 603,00
farnosti:	Dary fyzických osob	92 776,00
	Ostatní příjmy (nájemné, úroky)	28 747,32
	Příspěvek z diecéze (10), z Charity (3,5)	13 509,00
	Příspěvek Města Olešnice (MK, senioři, Mesknabo, Komunitní centrum)	33 000,00
Celkem		524 635,32
Půjčka:	RKF Blažovice	1 000 000,00
Dotace:	Jihomoravský kraj (komunitní farní centrum)	200 000,00
	Ministerstvo kultury ČR (omítka presbytář)	42 000,00
Příjmy celkem		1 766 635,32
Výdaje:	Bohoslužebné (hostie, víno, svíce, olej, liturgické knihy,...)	10 261,00
	Režijní náklady celkem	218 322,08
	z toho: plyn, vodné a stočné, el.energie,uhlí (52+1+23+17 tis.)	92 315,08
	údržbářský materiál, revize kotlů	6 582,00
	pojištění	6 767,00
	poplatky, kolký, odpad, ACEB, atd.	2 125,00
	tel.popl. internet, rádio, TV	4 520,00
	MAS (žádosti o dotace z EF)	61 989,00
	pronájem Orlovny	28 000,00
	ostatní (čist.prostř., květiny, toner, xer.papír,...)	16 024,00
	Opravy celkem	1 339 039,00
	z toho: opravy památek (presbytář, část elektroinstalace v kostele)	136 722,00
	opravy ostatní (komunitní farní centrum, fara)	1 202 317,00
	Odeslané sbírky celkem	162 060,00
	z toho: Bohoslovci	12 272,00
	Misie	14 269,00
	Charitativní účely	17 950,00
	Svatopetrský haléř	13 737,00
	Potřeby diecéze	51 282,00
	Povodně Haity	40 975,00
	Návštěva Sv. Otce	5 375,00
	Binace	6 200,00
	Dary a charitativní výdaje	0,00
	Drobný hm.maj.(kamna 2x,nádobí KC,myčka,židle,has.př.,tiskárna,kladivo,..)	130 007,00
	Ostatní celkem - pastorece, náboženství, knihy,...	17 535,00
	Daň z PPO, DNE	55,00
	Misijní klubko, senioři, Mesknabo, Charita, Kom.centrum	59 509,00
	Splátka půjčky	0,00
Celkem		1 936 788,08
Konečný zůstatek		245 287,96
Konečný stav pokladny:		35 658,00
Konečný stav účtu :		209 629,96
Celkem k 31.12.2010		245 287,96
Pohledávky k 31.12.2010 (dotace z EF)		799 718,00
Závazky k 31.12.2010		1 200 000,00

Pozvánky

Poutní výlet rodin s dětmi aneb Tradiční poutní výletování

Od pátku 6. května 2011 do neděle 8. května 2011 pojedeme na tradiční poutní výletování, tentokrát na **Znojemsko** (rodiště našeho současného pana faráře) a do **Vídně** (do roku 1918, po několik staletí, našeho hlavního města). Chtěli bychom navštívit a pomodlit se na místech, která jsou spojena s narozením, sv. křtem, životem, smrtí a hroby světců - rodáků z naší brněnské diecéze: **svatého Klementa Marie Hofbauera a blahoslavené sestry Marie Restituty Kafkové**.

Navržený program:

Pátek: odjezd v 16 hodin z Olešnice směr Brno - Zábrdovice, místo sv. křtu bl. Restituty a dále duchovní centrum bl. Restituty na Lesné, ubytování na Znojemsku

Sobota: Vídeň

- kostel sv. Brigity (místo 1. sv. přijímání a biřmování bl. Restituty), nemocnice, muzeum a klášter sv. Františka (kde pracovala a žila), hřbitov (kde je její hrob)

- kostel P. Marie na nábreží - tzv. Český kostel (hrob sv. Klementa M. Hofbauera), dóm sv. Štěpána, (Císařský palác - pokud zbude čas.)

Neděle: Tasovice u Znojma - kostel, místo sv. křtu sv. Klementa M. Hofbauera, jeho rodný dům a Znojmo, kde na nás čeká nějaké překvapení

Konečná cena se bude odvíjet podle úrovně ubytování - fara v Prosiměřicích (nízká cena, malý komfort) nebo penzion (vyšší cena, větší komfort). Sedadlo v autobuse = 500 Kč (děti platí polovinu), tatínci (jedoucí se svými dětmi) mají dopravu zdarma. Při přihlášení je vybírána záloha: dospělý 900/1400; děti 650/1000; tatínci 400/900. Třetí a další dítě z rodiny (díky darům dobrodinců) jede zdarma.

Přihlášky nejpozději do **19.4.2011** u jáhna Ladislava Kince, tel. č. 516 463 315 nebo 606 948 970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz.

Pozvání na oslavy 100. výročí založení jednoty Orel v Olešnici

21. - 22. května 2011 oslavíme sté výročí založení Jednoty Orel v Olešnici, v sobotu bude 12. ročník Memoriálu prof. L. Benáčka - závod v přespolním běhu, v neděli zahájíme ve 14.00 slavnostní mši svatou v kostele sv. Vavřince, v 15.30 budou oslavy pokračovat v Orlovně.

Pozvání na Noc kostelů 2011 do Kuřimi

Mnozí z vás možná již zaznamenali, že i letos se pořádá Noc kostelů. Přihlášena je řada farností, které dne **27. května 2011** v 18.00 hod nechají rozeznít zvony farního kostela a tím zahájí a zároveň přilákají návštěvníky na program, který pečlivě připravovaly. Třeba také vy se rozhodujete prožít někde v okolí tuto nevšední noční atmosféru.

Proto si vás nyní dovoluji pozvat do naší farnosti v Kuřimi, která letos se společenstvím Československé církve husitské připravuje Noc kostelů.

Při zahájení Noci kostelů v Kuřimi nejen, že uslyšíte odbíjení zvonů, ale také z oken věže kostela bude znít..., no, nemohu vše prozradit. Ale něco ano, že je možné si prohlédnout husitskou modlitebnu, kde vás přivítá husitský pan biskup, poslechnout si husitský sbor nebo se podívat na rytířské klání.

Kuřimský kostel sv. Maří Magdalény, který je nově vymalován, bude vyzdoben nejen květinami, ale i popisy, kde se dovíte, co třeba o kostele ještě nevíte. Můžete si zde prohlédnout i okna, kvalitní dílo pana Miroslava Blahy, olešnického varhaníka. Z výšky věže kostela se budete moci rozhlédnout po Kuřimi, nebo navštívit dvě oratoře s výstavami o historii kostela a farnosti. V kostele jsme pyšní na varhany. Při poslechu varhanního koncertu se můžete přesvědčit, jak krásně zní. Na svých prohlídkách se budete občas cítit jak v nebi, nemine vás totiž setkání se svatými. Koho jste právě potkali, poznáte z jeho vzpomínek na pozemský život.

V půl sedmé večer si můžete poslechnout koncert duchovní hudby kuřimského pěveckého sboru K-dur (www.k-dur.cz) a mužského sboru z Moravských Knínic. Během večera bude připraven i zajímavý program pro děti.

Při občerstvení na faře vám bude hrát cimbálová muzika Kyničan (www.kynican.cz) pod vedením primáše Martina Kšici (stejně příjmení s olešnickým páterem Františkem Kšicou není náhodou, byl to jeho prastrýc).

A ještě jeden podnět proč přijet do Kuřimi. Zejména proto, že vás všichni kuřimští farníci velice rádi přivítají. Mají totiž na Olešnici jen ty nejlepší vzpomínky. Vždyť v Kuřimi působil, a je pohřben, jejich oblíbený pan farář Václav Peša, rodák z Olešnice. Brožurku o jeho životě a vzpomínkách, stejně jako obrázek kuřimské Madony, si můžete odnést na památku.

Srdečně vás zvu a těším se na setkání

Ing. Jana Němečková, kuřimská farnice

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byly pokřtěny:**

dne 16.1.2011 Jana Košinová, nar. 23.8.2010 v Chrudimi

dne 19.2.2011 Amálie Hloušková, nar. 30.8.2010 v Brně

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 15.1.2011 pana Josefa Sedláka, nar.25.3.1923

dne 5.2.2011 pana Bohumila Krále, nar. 14.6.1932

dne 19.3.2011 paní Elišku Vrbasovou, nar. 13.2.1938

dne 26.3.2011 paní Bedřišku Synkovou, nar. 20.7.1924

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.